

jeg, at de private Selskaber, naar de ville være nøjeregnende, strengt hæderlige, ikke kunne gaa til Publikum og sige: Kom og tegn Dem hos os; Staten byder Dem gunstigere Billaar; men kom og tegn Dem hos os. Og jeg ser ikke rettere end, at et samvittighedsfuldt Selskab maa sige som saa: Vi kunne ikke forsvare at se at faa Folk til tegne sig hos os; langt mindre kunne de selvfølgelig forsvare at faa Folk til at tro, at deres Anstalter virkelig ere bedre end Statsanstalten. Jeg ser derfor ikke rettere end, at der efterhaanden ikke vil være andet for saadanne strengt hæderlige Selskaber at gøre end at stoppe op, idet de ikke kunne følge med i Konkurrencen med Staten.

Saa staar der tilbage at overveje, hvorledes denne Uddikling kan tænkes mellem Statsanstalten paa den ene Side og et noget mindre nøjeregnende Selskab paa den anden Side. Kan Staten nu tage Konkurrencen op med et saadant? Kan den det, saa er der intet i Vejen; saa søge Folk til Statsanstalten; men det er der, jeg tror, der er et farligt Punkt. Der komme vi ind paa den gamle Sag, Statsindustri contra Privatindustri. Jeg tror, at om Statsanstalten end lønner sine Agenter nok saa godt, vil den aldrig faa dem til at virke med den Hensynsløshed, den Energi og den Kraft, som et privat Selskab, navnlig naar det maaske ikke er saa nøjeregnende, vil kunne faa sine Agenter til at udfolde. Jeg tror derfor, at den Fare, der kan ligge i § 11, er den, at Statsanstalten, fordi den tilbyder bedre Betingelser, maaske nok vil kunne faa nogen Tilgang, men i Stedet for, at her nu virker en hel Del hæderlige Selskaber, ville disse blive nødte til at trække sig tilbage, og der vil kun staa mindre nøjeregnende Selskaber tilbage, og ved deres ihærdige Agitation og Agenter vil en stor Del af det brede Lag af Samfundet, som selvfølgelig ikke forstaar sig meget paa Livrente og selvfølgelig har meget besværlig ved at afgøre, hvor de saa de bedste Betingelser, gaa til disse Selskaber. Af den Grund ser jeg altsaa i § 11 en vis Fare. Konklusionen vil selvfølgelig være akkurat den samme, som jeg kom til før, da jeg talte om Statsanstalten lige over for sine forsikrede. Hvis det er rigtigt, hvad jeg har ubivilet, vil man komme til at sige som saa: Fra et givet Punkt, nemlig fra det Tidspunkt, da vi have faaet de Regler, som det ærede Medlem omtalte, skal der ligesom sættes en Streg i Anstaltens Bøger, og saa skal det fastsættes, at den Formue, som da er til Stede i Anstalten, ikke kan komme ny forsikrede til Gode. Jeg skulde altsaa meget ønske, at det høje Ting og det

Udvalg, der eventuelt bliver nedsat, nøje ville overveje de Tanker, jeg her har fremsat, om det ikke vilde være heldigt, at det samtidig med, at der, som det ærede Medlem foreslog, fastsættes en bestemt Regel for Uddeling af den fremtidige Bonus, saa tillige blev fastslaaet, at der i disse Regler skulde staa for det første, at den Formue, som er til Stede, naar disse Regler træde i Kraft, aldrig kan komme ny Forsikringer til Gode, da de ingen som helst Ret have til den, og dernæst, at der skulde gives de ny forsikrede en juridisk Ret til fremtidig at faa Del i det eventuelle Overflud.

Styr: Jeg skal, da Tiden er saa fremrykket, fatte mig ganske kort. Med Hensyn til Lovforslaget har jeg ikke andet at sige, end at jeg vil ønske, at det maa faa en let Vandring gennem Rigsdagen. — Naar jeg tager Ordet, er det væsentligt i Anledning af en Udtalelse, som findes i de Motiver, som ledsage Lovforslaget. Det er der udtalt, at naar man i Mar ved dette Lovforslag vil give Livsforsikringer med Udbetaling i levende Liv samme Bonus som de sædvanlige Livsforsikringer, hvor Summen udbetales efter Døden, da er Grunden den, at det er en Forsikringsform, som Anstalten efter sit Djemed formentlig bør søge fremmet. For et Par Aar siden blev der af Livsforsikringssekskabets Bestyrelse udgivet en historisk Oversigt, et stort historisk Værk, over Arbejdet med Livsforsikringsanstalten i Danmark, og naar man kender den Fremstilling, der her er givet, vil man vide, at en væsentlig Grund til, at Staten her i Danmark har taget sig af Livsforsikringsagen, er den, at Staten ønsker, at Embedsmændene skulle sikre deres Enter et saa taaleligt Udbytte som muligt. Det er altsaa egentlig af Hensyn til Enteforsørgelsen for Statens Embedsmænd, at Staten fra først af har taget Sagen op. Det var i den Henseende, jeg vilde tillade mig at gøre en Henstilling til den ærede Finansminister. Efter det Rendskab til en stor Del Embedsmænd, og saa afstedigede Embedsmænd, som min Stilling medfører, ved jeg, at Udgifterne til Betalingerne af Livsforsikringspolicerne, er en meget trykkende Udgift for de afstedigede Embedsmænd, en Udgift, som ofte er den, der gør det mest vanskeligt for dem at faa Balance mellem Indtægt og Udgift. Det vilde derfor være saare ønskeligt, om der kunde gøres noget for at bevirke, at disse Forhold bleve forandrede, og det tror jeg, der kunde gøres, naar man sørgede for at gøre, hvad man kunde, for at faa Embedsmændene, naar de skulde tegne Livsforsik-